

dalších dodávek pro přerušení výroby v roce 1924 nepřikročila ihned k soudnímu vymáhání pohledávky a neuvědomila žalovaného, a když opět jenom zcela všeobecně tvrdí, že by se, byv včas uvědoměn, byl postaral o vrácení zboží a o zaplacení dluhu, byl jeho nárok na náhradu škody odvolacím soudem pro nedostatek určitého odůvodnění právem zamítnut. Že pouhé posečkání hlavnímu dlužníkovi nebo nepodání žaloby ihned po dospělosti pohledávky o sobě není ještě zaviněním, netřeba zvláště odůvodňovati, že však neopodstatňuje nárok rukojmího na náhradu, plyne právě z § 1364 obč. zák., jenž v tomto případě přiznává rukojmímu jen nárok na zajištění proti hlavnímu dlužníku. Tvrzení, že žalující strana porušila závazky převzaté smlouvou ze dne 15. dubna 1924, jest v rozporu s jejím obsahem. Proti hlavnímu dlužníkovi nepřevzala žalující firma jiný závazek než zříditi a doplňovati komisní sklad zboží a prodávati mu je za určité ceny, proti žalovanému nepřevzala závazek žádný, a žalovaný si také nic nevymínil, nýbrž přistoupil k závazkům hlavního dlužníka jako rukojmí a plátce bezvýjimečně. Rozhodnutí odvolacího soudu jest správné a musilo býti potvrzeno.

Čís. 9314.

Tříletá promlčecí lhůta výsadního zástavního práva převodního poplatku počíná dobou, kdy měl poplatník poplatek zapraviti. Promlčení se přerušuje tím, že byly poplatky v promlčecí lhůtě exekučně zajištěny vkladem zástavního práva.

Obecní přírážky k převodnímu poplatku požívají obdobného výsadního zástavního práva jako převodní poplatek.

K tomu, zda poplatek požívá výsadního zástavního práva vůbec nebo dosud a je-li tedy toto výsadní zástavní právo již promlčeno, musí exekuční soud přihlédnouti z úřadu podle obsahu přihlášek, třebaž nebyl vznesen odpor.

Zákonné zástavní právo daně z vodní síly (§ 11 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 338 sb. z. a n.) požívá výsadního pořadí před pohledávkami knihovními (§ 216 čís. 2 a čís. 4 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 26. října 1929, R I 504/29.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost v Praze přikázal soud první stolice v přednostním pořadí eráru převodní poplatky a daň z vodní síly a městu Praze 10% státní přírážky k převodním poplatkům. K rekursu městské spořitelny rekursní soud napadené usnesení potvrdil mimo jiné z těchto důvodů: Není důvodnou stížnost městské spořitelny, pokud se obrací proti tomu, že byly přikázány v přednostním pořadí převodní poplatky 60.000 Kč a 7834 Kč, neboť, jak z výkazu nedoplatků úřadu pro vyměňování poplatků patrné, týkají se tyto poplatky převodu č. p. 199, pokud se týče jeho části a požívají na nemovitosti přednostního práva zástavního, neboť opírají se o platební rozkazy, první ze dne 1. prosince 1924 a druhý

ze dne 5. ledna 1923 a byl prvý poplatek exekučně zajištěn na nemovitosti dne 27. dubna 1925 a druhý dne 31. března 1925 (§ 14 nař. min. fin. ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. zák. čís. 7 zachovaného v platnosti čl. III uvoz. zák. k ex. ř.)

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu městské spořitelny.

D ů v o d y:

Městská spořitelna stěžuje si do usnesení rekursního soudu nejprve proto, že byly státu přikázány na jeho pohledávky z převodních poplatků částky 60.000 Kč a 7.834 Kč s přísl., ježto prý nepožívají výsadního práva zástavního, zaniknuvše tříletým promlčením. Stěžovatelka patrně má na mysli tříleté promlčení výsadního práva zástavního ve smyslu čl. III nařízení ministerstva financí ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. zák. Leč stěžovatelce nelze dáti za pravdu, ježto se ani nepokouší vyvrátiti důvody uvedené rekursním soudem, a stačí k vývodům dovolacího rekursu podotknouti, že tříletá promlčecí lhůta výsadního zástavního práva podle citovaného článku III onoho nařízení počíná dobou, kdy poplatek měl býti zapraven poplatníkem. Řečené poplatky byly vyměřeny prvý platebním rozkazem ze dne 1. prosince 1924 a druhý platebním rozkazem ze dne 5. ledna 1923, neuplynula by tedy promlčecí lhůta u prvního dříve než 1. prosince 1927 a u druhého dříve než 5. ledna 1926. Není třeba uvažovati, kdy byly platební rozkazy doručeny a nastala splatnost a kdy počala běžeti od ní promlčecí lhůta, ježto promlčení bylo přerušeno tím, že poplatky byly za promlčecí lhůty exekučně vkladem práva zástavního zajištěny, prvý poplatek dne 27. dubna 1925 a druhý poplatek dne 31. března 1925. Od těchto dnů běžela nová promlčecí lhůta tříletá a tato do příklepu ještě neuplynula (srov. rozh. 5314 sb. n. s.).

Další její stížnost do toho, že byly přikázány městu Praze 10% státní přírážky k převodním poplatkům, vyvrací rekursní soud tím, že proti jejich přikázání nebyl při rozvrhovém roku podán odpor. Stěžovatelka má ovšem pravdu, že její oprávnění k rekursu není tu závislé na tom, zda vznesla odpor, ovšem jen potud, pokud rekurs je opřen o důvody, jež netřeba uplatniti odporem. Rekurs opřela stěžovatelka o to, že ony položky přírážek městu Praze nepožívají výsadního práva zástavního a že položky ty jsou promlčeny. Promlčením míní tu patrně zase promlčení výsadního práva zástavního, jak o něm byla řeč shora. K tomu, zda poplatek požívá výsadního práva zástavního vůbec nebo dosud a je-li tedy toto výsadní právo již promlčeno, musí exekuční soud přihlídnouti z úřadu podle obsahu přihlášek, třeba nebyl vznesen odpor, ježto jde o použití velících předpisů § 216 ex. ř. (srov. nál. 5686, 5495 a 5412 sb. n. s.). Proto není správné odůvodnění rekursního soudu. Přes to však stěžovatelce nelze dáti za pravdu, a nepřikázati ony přírážky. Přírážka obecní k převodnímu poplatku požívá obdobného práva zástavního jako sám poplatek. Podle obsahu platebních rozkazů, připojených

k přihlášce v ověřených opisech, byly ony přírážky obecní k převodnímu poplatku vyměřeny podle povolení ministerstva financí ze dne 11. dubna 1922, daného na základě ustanovení § 10 zákona ze dne 6. února 1920, čís. 114 a § 33 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. Podle posléz uvedeného ustanovení zákona (odst. 4) platí o osobním a věcném ručení a o promlčení obecních přírážek k převodnímu poplatku zákonná ustanovení o státním poplatku obdobně. Platební rozkazy na přírážky jsou datovány 24. února 1925, 5. února 1925, 9. prosince 1924, a 6. srpna 1926. Placení poplatků uloženo bylo do 14 dní. Výsadní právo zástavní promlčuje se tedy obdobně jako podle čl. III shora již uvedeného ministerského nařízení ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. zák. ve třech letech od doby, kdy měl poplatník přírážky zaplatiti, tedy po uplynutí čtrnáctidenní lhůty od doručení platebního příkazu. Podle toho nezaniklo výsadní právo zástavní pro řečené přírážky do dražby, 14. prosince 1927, tříletým promlčením a byla úhrada právem přikázána.

Rovněž neprávem si stěžuje Městská spořitelna v B., že byla daň z vodní síly s přísl. přikázána ve výsadním pořadí proto, že v přihlášce bylo žádáno jen o hotové zaplacení, nikoliv o přikázání ve výsadním pořadí. I když se v přihlášce okresní finanční ředitelství neodvolávalo na pořadí výsadní, bylo účtováno zaplacení ve výsadním pořadí při rozvrhu a o něm bylo jednáno. Daň z vodní síly požívá zákonného zástavního práva na díle samém (§ 11 zákona z 12. srpna 1921, čís. 338 sb. z. a n.). O přednosti tohoto zákonného práva zástavního platí všeobecné předpisy o jiných daních. Podle § 216 ex. ř. požívají zákonného zástavního práva nedoplatky daní, z nemovitosti placených, a to ve výsadním pořadí před pohledávkami knihovními (§ 216 čís. 2 a čís. 4 ex. ř.). Ježto zákon (§ 11 zákona o dávce z vodní síly) pokládá tuto dávku z vodní síly za dávku tížící samo dílo, tedy nemovitost, požívá výsadního pořadí jako nedoplatek daně z nemovitosti.

Čís. 9315.

Učební smlouva ujednaná nezletilcem s přivolením poručníka nevyžaduje schválení soudu.

(Rozh. ze dne 26. října 1929, R I 590/29.)

Nezletilý poručenec byl na učení u Jana L-a, majitele knihtiskárny. Bez svolení učebního práva přestoupil do učení u majitele knihtiskárny Aloisa K-a. P o r u č e n s k ý s o u d schválil učební smlouvu mezi mateřskou poručnicí nezletilce a Aloisem K-em, odmítl však žádost poručnice o vydání nahražujícího svolení učebního pána k přestupu do učení u Aloisa K-a. K rekursu Jana L-a zrušil r e k u r s n í s o u d napadené usnesení a odmítl pro nepříslušnost soudu žádost o schválení učební smlouvy a o vydání nahražujícího svolení učebního pána k přestupu nezletilce do učení u Aloisa K-a. D ů v o d y: Právem vytýká rekurent napadenému usnesení, že se soud neměl v nesporné cestě s touto